

TAMMI

USKOMATTOMAT ENNÄTYSTEN- RIKKOJAT

JENNY PEARSON

KUVITTANUT Erica Salcedo

Elämäni uskomattomille tytöille:
Äidille, ehtymättömälle innoituksen ja
aineiston antajalle. Siskolleni Carolinelle, joka
on aina läsnä kun tarvitaan. Sisarusteni
tyttärille Penelope Westille ja Amelia
Pearsonille ja kummityttärelleni
Penelope Parsonsille.

Alkuteos *THE INCREDIBLE RECORD SMASHERS*
ilmestyi Isossa-Britanniassa 2021
(Usborne House, 83–85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England,
usborne.com)

Teksti © Jenny Pearson
Kansi ja sisuskuvitus Erica Salcedo © Usborne Publishing, 2021
All rights reserved. The moral rights of the author
and illustrator have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-1340-8

We acknowledge Guinness World Records®
(www.guinnessworldrecords.com) as the original source
and copyright holder of the published details of all
Guinness World Records titles included in this book.
All Guinness World Records titles stated are correct
as of the time of printing, 2021.

USKOMATTOMAT ENNÄTYSTEN- RIKKOJAT

JENNY PEARSON

Kuvitus **ERICA SALCEDO**

Suomennos **KAISA KATTELUS**

TAMMI

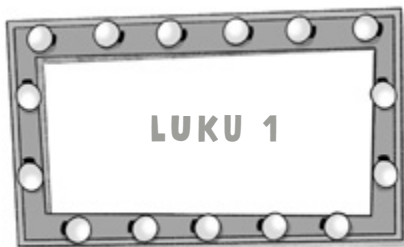
HELSINKI

Kustantajan saatesanat:

Hyvä lukija,

tämä kirja kertoo ennätysten rikkomisesta, ja se voi olla uskomatonta ja hauskaa puuhaa. Saat kuitenkin huomata, että muutamiin Lucyn temppuihin on liitetty varoituksia, ja niihin on syytä suhtautua vakavasti. **Älä kokeile näitä juttuja kotona.**

Jos haluat yrittää ennätyksen rikkomista, lue sivulta 331 Guinnessin ennätystenkirjan tekijöiden vinkkejä siitä, miten ennätysten rikkojaksi tullaan.

Maailman suurin ruuvimeisseli: 6,32 metriä, valmistettu Intiassa.

Sain idean lukukauden viimeisenä keskiviikkona, jolloin minut passitettiin kesken koulupäivän kotiin, koska olin motannut Billy Griggsiä nenään. Billy Griggsin takia en siis päässyt enää kouluun kutosena kahtena viimeisenä päivänä, mutta toisaalta oli Billy Griggsin ansiota, että päädyin telkkarin kykykisaan studioyleisön eteen kysymään 1980-luvun poptähdeltä Paul Castellinilta, haluaisiko hän auttaa äitiäni. Jos siis kysyisit: ”Lucy, kaduttaako, että mottasit Billyä nenään?” minä vastaisin: ”Ehkä se loppujen lopuksi kannatti.”

Oli kutosluokan päätösesitelmien päivä. Jokaisen piti puhua siitä, mikä oli hänen sydäntään lähinnä. Jack Perkins oli ensimmäisenä vuorossa. Hän puhui

maailmanhistorian parhaasta futisjoukkueesta, ja siitä puhkesi tietysti valtava riita, se nyt oli jo etukäteen selvää. Lopulta opettaja Hunter läiskytti käsiään yhteen niin että kaikki hiljenivät ja sanoi Dylan Frylle, että hänen vuoronsa oli seuraavana. Mutta kun Dylan sanoi puhuvansa futisjoukkueesta, joka oikeasti on maailmanhistorian paras, huuto alkoi uudestaan. Opettaja lakkasi läiskyttämästä käsiä ja alkoi kiljua, että meidän pitää olla hiljaa. Kun meteli sitten oli laantunut, opettaja päästi todella syvän huokauksen, mumisi kattoa kohti jotain varhaiseläkkeestä ja kysyi, halusiko joku muu puhua seuraavaksi. Sandesh viittasi huutoon kättä niin innokkaasti, että peppu nousi tuolista.

Opettaja nielaisi jotenkin vaikeasti, lysähti pyörillä kulkevan tuolinsa selkänojaa vasten ja sanoi: ”Okei, Sandesh, anna tulla. Tämä varmaan käsittelee –”

Ja silloin koko luokka huusi kovalla, kyllästyneellä äänellä: **”GUINNESSIN ENNÄTYSTEN-KIRJAA!”**

Sandesh on nimittäin todella innostunut ennätyksistä. Hän tuli meidän luokalle vitosen kesäluku-

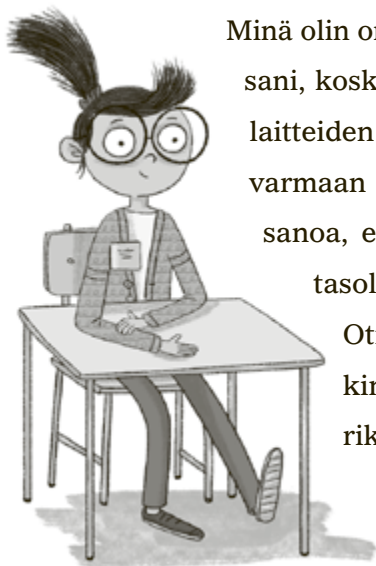
kaudella, kun hänen perheensä oli muuttanut tänne Milton Keynesiin Lontoosta, eikä kukaan ole koskaan kuullut hänen puhuvan mistään muusta kuin niistä.

Esitelmässään Sandesh kertoi, että Intiassa, mistä hänen isovanhempansa ovat kotoisin ja missä hänellä on vieläkin sukulaisia, on sellainen kuin **LIMCAN ENNÄTYSTENKIRJA** ja että se on huippusuositettu. Sitten hän kertoi kaikista mahdollisista isoista jutuista – isoista kasveista, isoista vauvoista, isoista ihmisistä – ja sen jälkeen hän kertoi vielä kaikkien aikojen pisimmästä kynnestä. Se kuuluu eräälle herralle Chillalille, jonka peukalonkynnen pituudeksi on mitattu 197,8 senttimetriä eli 6 jalkaa ja 5,87 tuumaa. Jack huusi, että Englannin kaikkien aikojen paras maalivahti on ihan samanpituisen – en kuunnellut kunnolla kuka se oli – ja futisriita alkoi alusta. Ja opettaja läiskytti käsiään. Taas.

Kun riita oli laantunut, ja Jackille oli määrätty välitunnin ajaksi pohdiskeluaikaa (siis jälki-istuntoa), Sandesh näytti kuvan ennätyskynsistä. Ne olivat todella kuvottavia. Ne näyttivät pitkiltä ja kiemuraisilta siankamaran suikaleilta. Kaikki päästelivät

kovia yrjöämisiä, kunnes opettaja sanoi, että jos aiomme selviytyä **Isossa koulussa**, meidän on oltava kypsempiä. Mutta pisteet Sandeshille – hän sai kaikki kiinnostumaan.

Sandeshin jälkeen Felicity Fairclough puhui lempityttöbändistään Megamimmeistä ja niiden elämästä, rakkauksista ja sydänsuruista. Aika pian opettaja keskeytti esitelmän, koska kuudesluokkalaiset eivät hänen mukaansa ole kyllin kypsiä kuulemaan Felicityn käsittelemistä aiheista. Oli tosi hankala hahmottaa, mikä opettajan mielestä oli meille juuri sopiva kypsyyssaste.

Minä olin omalla vuorollani tosi innoissani, koska pääsin puhumaan sähkölaitteiden korjaamisesta. Kuulostaa varmaan omakehulta, mutta pakko sanoa, ettei kukaan yltänyt minun tasolleni, paitsi ehkä Sandesh. Otin esiin pienen työkalupakkini ja näytin luokalle, miten rikkonainen peliohjain korjataan.

Kaikki olivat tosi ihailevia. Opettaja sanoi: ”Sepäs oli opettavaista, Lucy”. Hän antoi minulle kiitettävän ja kiinnitti paitaani tarran, jossa luki *Tähti*. Tykkäsin tarrasta, vaikka kuudessaluokkalaiset ovat vähän isoja sellaisiin juttuihin. Siis kuka muka ei haluaisi olla tähti?

Mutta kun tuli kysymysten aika, Billy Griggs nosti kätensä ja tokaisi: ”Jos kerran olet noin hyvä korjaamaan kaikkea, mikset pane kuntoon äitiäsi?”

Billyn sanat jäivät leijumaan luokkaan. Lähdin liikkeelle ennen kuin aivot ehtivät perään, olin ihan salamana ilmassa ja lensin etumaisen pulpettirivin yli. Kun rehtori Balls myöhemmin luki raporttia tapahtumista minulle ja Sheila-tädille, hän sanoi, että olin huutanut näin: ”Tai sitten panen sinun naamataulusi kuntoon **ruhjovilla raivonyrkeilläni!**” Molemmat olivat sitä mieltä, ettei sellainen ollut ”ollenkaan Lucyn tapaista”, mutta minusta se kyllä kuulosti jännittävältä ja vaaralliselta.

No niin, Billy ja minä päädyimme lattialle kunnan tappeluun. Billy on paljon isompi kuin minä, mutta sain mojutettua häntä nyrkillä suoraan nenään. Tunsimme molemmat, miten nenä rusahti. Katsoimme toisiamme hetken tietämättä oikein, mitä nyt pitäisi tehdä. Mutta sitten Billyn molemmista sieraimista purskahti verta ja hän alkoi parkua – siis parkua ihan kunnolla. Hän sanoi, että nenä oli murtunut ja että hän haastaisi minut oikeuteen. Opettaja Hunter haki märkiä käsipyyhkeitä, siirsi minut syrjään ja painoi niillä Billyn ruhjottua naamaa.

Opettaja komensi meidät istumaan siksi aikaa, kun hän veisi Billyn kouluhoitajalle. Minä menin pulpettiin ja huomasin, että kädet vapisivat. En ollut ikinä ennen lyönyt ketään ja olin varmaan šokissa – en minä ole mikään mottailija. Lähtiessään luokasta Billy huusi, että oikeudessa tavataan. Se huolestutti minua vähän, sillä tuntui kurjalta, että äiti joutuisi murehtimaan tyttärensä rikosrekisteriä, kun hän muutenkin murehtii niin paljon kaikkea.

Felicity, joka istui edessäni, kääntyi katsomaan minua silmät suurina ja suu tosi leveässä hymyssä

ja sanoi: ”Siis apua, Lucy. Se. Oli. Ihan. Tosi. Rajua!”

Tuijotin mustetahraa, joka minulla oli paidassa, ja murisin: ”Älä hymyile minulle.”

Felicity ei selvästi tajunnut, millä mielellä olin. Hän vain taputti käsiään ja sanoi: ”Siis ihan mahtavaa *draamaa!*”

Siihen en osannut sanoa oikein mitään.

Toiset alkoivat supista, ja vaikka en olisi yhtään halunnut itkeä luokan edessä, leukani alkoi täristä ihan itseksensä.

Keskityin kaikin voimin pitämään leukaani paikoillaan enkä huomannut heti, että Sandesh oli maleksinut pulpettini viereen. Kurtistelin kulmia, mutta hän ei edes säpsähtänyt vaan sanoi: ”Tiesittekö muuten, että Cecilia Brækhus, josta käytetään myös nimitystä nyrkkeilyn ensimmäinen nainen, on voittanut kolmekymmentäkuusi ottelua kolmestakymmenestäseitsemästä ja ollut **naisten nyrkkeilyn hallitseva maailmanmestari kauemmin kuin kukaan muu?**”

Minä sanoin: ”Suu kiinni, Sandesh.” Nyt se kyllä kaduttaa kamalasti, sillä varmaan Sandesh vain yritti

saada kaikki ajattelemaan jotain muuta kuin minun rajua toimintaani.

Sandesh sanoi: ”Okei, ihan sama.” Hän perääntyi pahastuneen näköisenä, laski vain ensin pulpetille silmälasini, jotka oli kai poiminut lattialta. Jostain syystä se tuntui pahemmalta kuin Billyn mottaaminen.

Kaksikymmentäkahdeksan silmäparia tuijotti minua pistävästi, kun kääntelin rillejä kädessäni. En ollut edes huomannut, että ne olivat pudonneet tappelussa. Toinen sanko oli murtunut, mutta se ei haitannut – pääsisinpähän taas käyttämään pikkiriikkistä ruuvimeisseliäni. Sain sen paukkukaramellista sinä jouluna, kun täytin yhdeksän. Äidin paukkukarkissa oli pikkuiset muoviviikset. Sain vitsin vuoksi, että ne sopivat hänelle tosi hyvin, eikä hän sitten riisunut niitä ollenkaan. Hän puhui koko loppupäivän belgialaisella aksentilla ja esitti Hercule Poirotia, joka on kuulemma joku telkkarietsivä. Mutta silloin äiti olikin kunnossa.

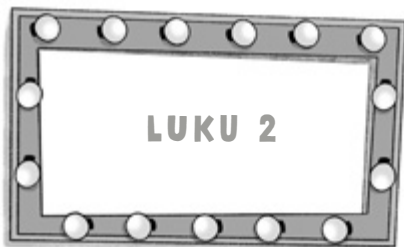
Kun opettaja Hunter palasi luokkaan, hän käski minua irrottamaan tarran paidasta ja sanoi, että

kotoa tullaan hakemaan. Toivoin kamalasti, että rehtorin kansliassa odottaisi äiti, mutta turha luulo. Kai minä sen jo arvasinkin. Äiti oli taas ollut huonossa kunnossa. Nukkunut vain koko ajan. Ei ollut varmaan edes kuullut puhelinta. Kansliassa seisoi siis Sheila-täti, jolla oli pinkki tukka, sateenkaarenvärinen kaapu ja huolestunut ilme.

Ensin rehtori Balls selitti olevansa minuun valttavan pettynyt ja ilmoitti, etten saisi tulla enää kouluun kahtena viimeisenä päivänä, ja sitten Sheila-täti rutisti minua lujasti ja sanoi, ettei toisia ihmisiä saa motata naamaan edes silloin, kun se on täysin oikein.

Autossa kotimatalla tajusin yhden jutun. Tajusin, että vaikka Billy Griggs on täydellinen tyhjääpää, hän oli ollut aivan oikeassa. Ehdottoman oikeassa. Olin lukenut netistä, että masennuksesta on mahdollista päästä eroon, joten kai se äidiltäkin onnistuisi. Ja jos kerran olin hyvä korjaushommissa – ja minähän olin – oli tietysti minun tehtäväni korjata myös äiti.

Sillä hetkellä päätin, että panisin äidin kuntoon. Pitäisi vain keksiä keino.

**Kaikkien aikojen korkein koira:
Zeus, tanskandoggi, joka oli
1,118 metriä korkea - toisin sanoen
se ylsi kuningatar Elisabet II:ta
olkapäähän!**

Pienempänä näin painajaisia, että pihalla oli musta koira. Pahat unet alkoivat aina kun huomasin, että äiti oli tulossa surulliseksi. Kun kysyin, mikä nyt oli hätänä, äiti sanoi vain, että älä murehdi, sama musta koira vain taas. Kuulostaa varmaan tyhmältä, mutta silloin luulin, että äiti puhui ihan todellisesta mustasta koirasta tai ehkä aavekoirasta, koska minä en nähnyt sitä ikinä. Oikeasti äiti puhui masennuksestaan – ei vain halunnut sanoa sitä sanaa minulle ääneen.

Muistan, että ennen kuin tajusin koirajutun kunnolla, ajattelin että minun pitää keksiä siihen jokin

ratkaisu. Etsiskelin koiraa, jotta voisin sitten häitittää sen pois, mutta löysin vain kaksi omahyväistä cockapoota ja yhden töykeän jackrussellinterrierin. Kahden talon päässä asuvalla rouva Groverilla on iso koira, mutta se on kyllä pikemminkin ruskea kuin musta. Kävin yhtenä päivänä katsomassa sitä ja näin vahingossa rouva Groverin pelaamassa alusvaatteisillaan sulkapalloa osuuskaupan Samin kanssa... mutta mustaa koiraa en nähnyt.

Aina iltaisin ennen nukkumaanmenoa panin murokulhollisen koiranruokaa naapuritalon herra Hanniganin takaoven viereen. Olin ostanut muonan viikkorahoilla ja ajattelin, että musta koira menisi sen perässä herra Hanniganille eikä tulisi äidin luo. Se ei tietenkään ollut herra Hanniganille kovin kivasti tehty, mutta toisaalta hän ei edes lajittele jätteitään, joten kyllä hän minusta sai ihan ansionsa mukaan.

Jatkoin mustan koiran ruokkimista vielä senkin jälkeen, kun olin tajunnut ettei se ollut oikea – että joskus ihmiset vain puhuvat masennuksesta sillä tavalla.

En tiedä miksi tein niin.

Ehkä se oli vain tapa. Ehkä en tiennyt, mitä muutaakaan tekisin. Ehkä tuntui, että oli pakko tehdä edes jotain.

Ja samalta minusta tuntui Sheila-tädin ajaessa meidän pihatielle sinä päivänä, kun Billy Griggs oli sanonut mitä oli sanonut: oli pakko tehdä edes jotain. Minun oli pakko panna äiti kuntoon.

Kun nousimme autosta, näin että kaikki verhot olivat vielä ikkunoiden edessä. Sheila-täti koputti oveen, mutta äiti ei tullut avaamaan, enkä minä sitä suoraan sanoen odottanutkaan. Onneksi sekä Sheila-tädillä että minulla on avain.

Sheila-täti ei ole oikea tätini. Täti on kovalla työllä ansaittu ja kärkkäästi haviteltu arvonimi, hän sanoo. Usein kun äiti voi huonosti, asun pari päivää Sheila-tädin luona. Edellisestä kerrasta oli kuitenkin monta kuukautta.

Äiti ja Sheila-täti ovat olleet ystäviä ikuisesti. Äiti sanoo, että Sheila on isosisko, jota hänellä ei ole koskaan ollut, vaikka he ovatkin samanikäisiä. He tapasivat alakoulussa eli joskus viime vuosisadalla. Äiti sanoo, ettei hän osannut solmia kengännauhoja ja että

Sheila-täti auttoi ja että Sheila-täti on auttanut häntä siitä lähtien. Minusta olisi ihanaa, jos minullakin olisi sellainen ystävä. Oikeastaan meillä ei ole muuta perhettä kuin Sheila-täti. Äiti on orpo – aikuisetkin voivat nimittäin olla orpoja. Minun isäni häipyi ennen kuin ehdin syntyä, mutta onneksi minulla on äiti. Kun äiti oli lapsi, hänellä ei ollut kumpaakaan.

Sisällä Sheila-täti sytytti eteisen valon ja sanoi: ”Lily? Lily, oletko täällä? Minulla on Lucy mukana. Koulussa oli pieni mottausvälikohtaus, josta sinun pitäisi tietää.”

Äiti ei vastannut. Tiesin, että hän oli nukkumassa. Silloin kun hän on huonossa kunnossa, hän voi nukkua vaikka koko päivän.

”Koulusta ei saatu sinua kiinni, joten soittivat sitten minulle tästä sinun pikkupikku Rambostasi.”

Ei vieläkään vastausta.

Sheila-täti kääri hihansa ja sanoi: ”Pannaanpas pannu tulelle.”

Menin hänen perässään keittiöön vähän huolisani siitä, miltä siellä näyttäisi. Sanotaan nyt vaikka niin, että siivoaminen ei ollut viime viikkoina ollut

äidille ykkösjuttu. Ja minulle se ei ole ykkösjuttu koskaan. Vaikka kyllä minä yritän. Välillä.

Sheila-täti pysähtyi oviaukkoon ja otti ovenpieles-tä tukea. ”Voi Lucy, onko se taas huonona? Mikset ole sanonut mitään?”

Katsoin pesemättömiä kuppeja ja lautasia ja tulvi-vaa roskista ihan kuin olisin nähnyt ne ensimmäisen kerran. Olin aika nolona.

”Äiti on kunnossa. Kaikki on kunnossa. Se on vain nukkunut tosi paljon”, sanoin – vaikka meille mole-mille oli ihan selvää, ettei kaikki ollut kunnossa. Toi-voin vain kamalasti että olisi, sillä tiesin mitä muussa tapauksessa tapahtuisi: äiti ja minä joutuisimme taas eroon toisistamme. Tykkään tietysti Sheila-tädistä ja hänen luonaan on ihan kivaa, jopa tosi kivaa, mutta haluaisin olla äidin kanssa. Äidin kanssahan minun kuuluisi olla. Sitä paitsi en pystyisi panemaan äitiä kuntoon, jos hän olisi jossain muualla.

Sheila-täti marssi ulos keittiöstä ja nousi portaita kaksi askelmaa kerrallaan. ”Lily, oletko hereillä?”

Menin perässä äidin huoneeseen. Äiti makasi sängyssä. Hänen naamansa oli niin valkoinen ja

kummallinen, että sitä oli vaikea katsoa. Hän näytti tosi pieneltä. Sheila-täti otti minua kädestä ja sanoi lempeästi: ”Lucy, odottaisitko ulkona, minun pitää puhua äitisi kanssa.”

Silloin äiti kääntyi katsomaan meitä ja kysyi: ”Onko jo aamu?”

Sheila-täti päästi irti kädestäni, istahti sängylle ja silitti äidin tukkaa, ja juuri niin minäkin olisin halunnut tehdä mutten jostain syystä pystynyt. Sitten Sheila-täti sanoi: ”Voi sinua ihana Lily parka. Pitäisikö taas hakea apua?”

Äiti alkoi itkeä. ”Se olisi varmaan tosi hyvä.” Hän katsoi minua ja sanoi: ”Anteeksi, Lucy, olen vain ihan rikki.”

Ja minä seisoin siinä niin kuin aina, enkä tiennyt mitä pitäisi tehdä. Niinpä suljin silmät ja ajattelin hyviä aikoja, kun äiti oli ollut kunnossa. Niin minä aina teen, kun haluan muistaa, millainen äiti on oikeasti, millainen hän on iloisena.

Ajattelin aamuja, jolloin äiti herättää minut laulaa loilottaen, että uusi päivä koittaa ja kaikki on kaunis-ta. Hän vetää aina peiton pois ja sanoo: ”Ylös ja ulos,

Lucy, oma pikku ihmeeni!” Sitten minä marisen ja sanon että on liian aikaista, ja silloin äiti hyppää sänkyyn ja yrittää laskea pisamiani suukottamalla niitä kaikkia ja sanoo: ”Mitä ihanaa aiot tehdä tänään?”

Ja vaikka äiti ei nyt kysynyt sitä, kuiskasin itsekseni: ”Aion panna sinut kuntoon, lupaan sen.”

Jos jotain on särkeynyt, Lucy korjaa sen.
Mutta omaa äitiään hän ei pysty korjaamaan.
Kunnes hän keksii uskomattoman suunnitelman. Lucy
ja hänen paras ystävänsä Sandesh päättävät rikkoa
maailmanennätyksen ja tavata kuuluisan poptähden
ja **ENNÄTYSTENRIKKOJAT**-ohjelman juontajan Paul
Castellinin. Suunnitelman toteuttaminen vaatii
runsaasti kumkvatteja, viivoittimen ja loppujen
lopuksi myös aikamoisia neuvottelutaitoja.

ENNÄTYKSEN RIKKOMINEN VOI ONNISTUA, MUTTA OPPIKO LUCY, ETTÄ ONNELLISUUTTA EI VOI SUUNNITELLA?

Jenny Pearsonin esikoisromaani *Freddien superihmeellinen seikkailu* myytiin heti yli kahteenkymmeneen maahan.

"Ei ihme, sillä Pearsonin kerronta on kertakaikkisen hauskaa, onnistunutta ja sydämeenkäypää",
kirjoittaa Sanna Kangasniemi Helsingin Sanomien arvioissaan. HS 11.12.2021

N84.2

ISBN 978-952-04-1340-8

9 789520 413408

www.tammi.fi